

DIPLOMATICKÁ VÝPRAVA NEBO SVATBA?

Slíbem nezarmoutíš, říká se. A říká se to moc pěkně, jenže když je někdo jednou barbarský král, tak se po něm tak nějak očekává, že bude své slíby plnit. A tak Benymirovy další kroky nevedly nikam jinam, než do Zeleného království. Že by se k lesním elfům ubíral zrovna s lehkým srdcem, se rozhodně říct nedalo. Sice měl svůj plán, jak jím celou situaci vyložit a dosáhnout pro mágy zříděl na jejich území, přesto u lesního lidu si člověk nikdy nemohl být jist, jak zareaguje. V duchu si přehrával všechny možné i nemožné scénáře, a tak nevěnoval moc pozornosti cestě, družinu dávno nechal za sebou a zvolna se ponořil do uklídnující zeleně Lesa. Uklídnující, nedejte se vysmát, ty zpytavé pohledy šelmovských očí ukřívajících se v korunách i nižším podrostu, zračily hrozbu. Benymíroví kolem ucha proflétl šíp a zaryl se do kůry stromu pár stop za ním. Vší silou vůle se mu podařilo ovládnout pocit překvapení a zachovat si kamennou tvář. Tenhle rituál přece nezažíval poprvé. Nezměněným tempem si razil cestu porostem dál. Kolem jeho hlavy se ovšem míhla pěkná řádka šípů, než se mu uvítací družina odhodlala ukázat. Ale jakmile ten vhodný okamžik nastal, vyrojili se naráz a tak rychle, že to vypadalo, jako by doslova vyrostli ze země. Obklopili nezvaného návštěvníka ze všech stran, muži, ženy, chlápci, dívky. Všichni se stejně hrozivým šklebem ve tváři, divokými výkřiky a gestikulací naznačující, že hosta brzy napíchnou na kůl. „Že je to pořád ještě bavi,“ usklíbl se v duchu Benymír a předstoupil před muže, který řval a mával rukama nejvíce. Velitel skupiny. Jen ten ho mohl uznat natolik statečným, aby ho předvedl před vůdce kmene. Stalo se.

Po dalších obvyklých ceremoniích, které podle barbarského krále měly jediný účel, testovat jeho odvažu i trpělivost, konečně dostal slovo. Mluvil dlouho, nikdo by si nedovolil hosta přerušit, ale dle jejich výrazů znovu a znovu usuzoval, že se jím to, co říká, vůbec nelíbí. Když konečně vyčerpал svoje argumenty, předal pohár slova zpět druidovi. „Dobře ses naučil mluvit, Benymíre. Ale tvá slova budí zármutek, nabízíš území Mantárie, které

někdo z nás neviděl oproti části našeho domova, kam přijdou tí prašiví mágové. O tomhle nemohu rozhodnout sám.“ Benymír si v duchu povzdechl. Jak správně předpokládal, trvalo skoro deset dní, než se sjely všechny osoby, které do rozhodování měli co mluvit a další týden celou záležitost projednávali. Jejich rozhodnutí ale králi málem vzalo dech. Vyhoví mu, ale chtějí za odměnu spojenectví mezi barbary a elfy tak silné, aby je nic neroztalo. Spojenectví doslova zpečetěné krví. Nabízí mu nejkrásnější elfku svého lidu, jen tak se stane členem jejich rodu. „Šňatek? To je politická sebevražda. Aní náhodou...“ problesklo mu hlavou přesně v duchu toho, co ho učilí. Nevázat se, dokud se nevyskytne možnost toho nejvýhodnějšího svazku. K tomu má svatba s elfkou hodně daleko. „Ale snad jako konkubína, hm,“ pousmál se pro sebe. A zase dlouhé řeči, přesvědčování, vysvětlování. Ano, elfové souhlasí, když jednoho muže chce více žen, není v tom nic špatného, manželství legitimní pro ně, ne pro císařství. Vydechl si, ale to ještě netušil, že ta nejhorší část úkolu ho teprve čeká.

Lesní elfové měli hodně odlišné zvyky od zbytku císařství. Ženy si u nich vybíraly muže, aby muž u ženy uspěl, musel prokázat svou sílu a statečnost, což v praxi znamenalo ulovit co největší zvíře s použitím co nejmenší zbraně. Benymír si připadal směšně, když ho elfí kluci oblékali do rituální roušky, potírali mu tělo lojem a modře zdobili jeho rozložitou hruď. Když mu ovšem vtiskli do ruky nožík, jímž by si nekrájel ani chleba, a přivedli ho před medvědí jeskyni, smích ho přešel. Přesto se pokusil vykouzlit tolik osobního šarmu, aby mrkl na svou budoucí družku a pak ho pohltila tma jeskyně. Avrín, nejžádanější žena mezi všemi kmeny, čekala tak dlouho, až začala doufat, že se ten veliký upocený chláp nevrátí a ona nebude muset plnit úkol, jenž jí rada druidů donutila přijmout. Jenže přesně v tom okamžiku zamžoural Benymír do denního světla, aby své budoucí konkubíně složil k nohám medvěda. Vzdechla, ale rituál dokončila. Ještě ten večer proběhla hostina. Ještě tu noc poznala, jaké břímě to na ní bylo vloženo. A už zítřejšího rána opustila domov se svým novým nocležníkem.